

Støtteforeningen

Hjælp de ældre i Rumænien

Turen september 2015

Referat: Laila Christensen

Med på turen var Emese, Inger-Lise, Karsten og Laila

Så er vi hjemme igen efter en god tur til Bagaciu.

Turen denne gang hører absolut til de varmeste af slagsen. Et par af dagene var vi oppe og runde de 35 grader. Det var rigtigt dejligt, men gjorde desværre også det, at når vi skulle i seng om aftenen var sengetøjet meget klamt og fugtigt, og efter et par dage havde både Inger-Lise og undertegnede lungebetændelse.

Vi havde ikke meget lyst til at tage til lægen dernede, så vi valgte at besøge sygeplejersken Maria.

Hun konstaterede hurtigt, at det var lungebetændelse og at vi skulle have penicillin. Hun skrev ikke mindre end 5 præparater ned og Andreea tilbød at køre på apoteket.

Vi spurgte om en pensioneret sygeplejerske bare sådan kunne udskrive receptpligtig medicin. Det kunne hun ikke, men hvis man kender en som kender en som har et billede af Tordenskjold så kan alt lade sig gøre, og sådan en kendte Andreea - så vi fik vores medicin.

Starten af turen var lidt forfulgt af uheld. Vi ankom tirsdag og lørdag måtte Emese rejse hjem til sin mor i Rumænien, så det med at lægge sig i sengen og pleje sig selv kunne vi godt skyde en hvid pil efter, så godt udstyret med lommeletter, diverse piller og hjemmelavet Andreea the, som i øvrigt virkede fantastisk, fik vi gjort det arbejde, vi var kommet for at udføre.

Vi præsterede også den første dag, at ødelægge den ene dør i brusekabinen, og et par dag efter at ødelægge den anden, toiletet måtte også lige skilles en gang, fordi der ikke var noget vand i.

På vores første arbejdsdag gik Andreeas telefon i stykker, og da hun er i gang med at søge job var hun nødt til at tage ind til Targu Mures for få den lavet. Jeg tror vi alle sammen lige nåede at tænke, hvordan skal det her dog gå, men det gik og vi fik ikke lavet flere ulykker.

Hver gang vi kommer til Bagaciu lærer vi noget nyt. Denne gang var ingen undtagelse. Vi har lært at socialt bedrageri trives i bedst velgående, i øjeblikket er der gang i druerne og mange rejser langt for at plukke druer. Det undrede os rigtigt meget, der er jo kommet en vinfabrik i Bagaciu; men de har store problemer med at få nogle til at arbejde for sig - ikke fordi de betaler en dårligere løn, eller har dårligere arbejdsforhold tværtimod.

Det er således, at når man er på socialhjælp og får et job, så stopper ens socialhjælp, lige som vi kender det fra Danmark; men hvis man nu har en flink chef, så "glemmer" han at indberette, at man er ansat, og så kan man stadig hæve sin socialhjælp. Chefen i Bagaciu er desværre en lovlydig chef og vil ikke komme til at glemme dette, derfor har han svært ved at få arbejdere.

Vi lærte også, at hvis man vil have et af de gode job der findes, så er det ikke ualmindeligt, at man skal have fat i en ledende medarbejder i firmaet. Denne medarbejder vil rigtigt gerne lægge et godt ord ind for dig; MEN han eller hun vil også gerne have noget til gengæld.

En passende betaling for denne lille tjeneste er typisk på et sted mellem 500 og 1000 euro. Det værste er, at direktøren er velvidende om dette, og intet gør for at stoppe det.

Støtteforeningen

Hjælp de ældre i Rumænien

Hvis man er borgmester og gerne vil blive ved med at være det, hvad gør man så - ja man tager noget jord og udstykker det til parceller. Disse forærer man så til nogle Romaer, man laver endda også nogle flotte veje og så har man sikret sig en masse stemmer. Der er bare et meget stort problem, de fleste af disse Romaer er arbejdsløse og på socialhjælp. Dette er en rigtig skidt løsning for kommunen, for de har kun de indtægter som kommer ind i form af skatter og afgifter, og når folk ingen indtægter har, men der imod skal forsørges af det offentlige, ja så er det ligesom dømt til at gå galt.

Befolkningsantallet i Bagaciu er steget fra 1100 til 1400. Borgmesteren fortæller at 700 af disse mennesker er på socialhjælp.

Vi fandt også ud af hvorfor det er dobbelt så dyrt, at bygge en motorvej i Rumænien i forhold til i Danmark. Dette arbejde bliver ikke sendt i udbud - næ man finder en entreprenør som er samarbejdsvillig.

Denne entreprenør afgiver et tilbud; men putter lige 100% oveni prisen. De ekstra 100% bliver så delt i 2 lommer, ½ i entreprenørens private lomme og den anden ½ i en eller offentligt ansats lomme.

Ikke så underligt at motorvej aldrig bliver færdig. Rigtigt mange af disse penge kommer fra EU og jeg kan blive harm over at de ikke får stoppet det, det er trods alt dine og mine penge.

Jeg ved godt det er en lidt sort indledning på dette referat, og måske var det i virkeligheden bedre for foreningen, at tegne et super smukt billede af dette land, som jeg faktisk holder meget af; men solen skinner ikke altid i Rumænien. Der hænger rigtigt mange sorte, meget truende skyer over landet, og så længe disse skyer hænger der, skaber det et samfund som er enormt hårdt ved den lille mand. Han bliver hele tiden taberen, det er derfor vi og en masse andre foreninger arbejder i Rumænien.

Vi har denne gang haft en lang snak med en mand i Bagaciu som jeg respekter højt.

Han ved vi gør en forskel; men har også lidt den holdning, at ALLE dem der hjælper i Rumænien burde stoppe deres arbejde. Det ville måske få den menige mand op af stolen og prøve at ændre livet i Rumænien. Jeg forstår godt hvad han siger; men jeg ved også, at dem vi hjælper og mange flere vil komme i klemme og få et meget dårligere liv - og det kan jeg ikke få over mit hjerte.

Ikke mere dystert snak, det har været en rigtig dejlig tur og det var dejligt at se dem alle sammen igen. Nogle havde det som da vi forlod dem i april, nogle var blomstret op i sommeren og andre havde det rigtigt dårligt.

En af dem vi glædede os rigtigt meget til at besøge var vores nye Maria. I april satsede vi rigtigt mange penge på, at prøve at få Maria gjort rask, eller måske skal man sige lidt mindre syg.

Da vi kom ned til Maria var det en stor skuffelse. Hun havde tabt sig rigtigt meget og havde en masse smerter. Vi kiggede på hendes mave og sammenlignede billederne fra april med hvordan det så ud nu. Det var blevet endnu værre, hun vist os sin højre albue og sin højre hånd. Albuen var et stort sår og på hendes hånd, var der begyndt at komme pletter.

Ved vores andet besøg var der også begyndt at komme pletter på venstre hånd. Jeg tror at betændelsen rigtigt har fået fat i Marias krop. Jeg håber hun vinder kampen; men det ser rigtigt skidt ud.

Vi havde en lille gave med til Maria - jeg ved faktisk ikke hvad den kaldes, men det er sådan en indkøbspose på hjul. Vi tænkte at den kunne hun bruge når hun skulle hente vand, og den gjorde stor lykke.

Støtteforeningen

Hjælp de ældre i Rumænien

En af de første dage mødte vi Vilma - wow hun var så smuk. Årene med Rusalim havde gjort hende til en grå mus; men nu lignede hun en smuk sommerfugl, der lige havde foldet vingerne ud for første gang.

Stor var spændingen også da vi skulle besøge Elza. Sidst var hendes mand jo meget meget syg, men også han er blomstret op. Han ligner igen sig selv igen og skubber flittigt Elza rundt i kørestolen. Elza har nogle skrammer på næsen og i panden og fortæller, at hun har ondt i skulderen.

De fortæller at hun en dag havde siddet i sin kørestol ude på gaden og pludselig kommer en ung mand i en hestevogn på fuld fart ind i byen, han kører lige ind i Elza så hun falder ud af kørestolen - og hun må en tur på hospitalet. Heldigvis er hun ikke kommet slemt til skade; men ingen tvivl om, at hun er chokeret.

Der er kommet ny præst i byen, og da vi besøgte Ludovica insisterer hun på at vi skal møde ham.

Han tropper op i shorts og er lidt flov over dette. Vi bliver inviteret ned i kirken og inden vi når derved har han skiftet til præstekjolen. Vi ser den ny istandsatte kirke og bliver alle velsignet. En meget tiltalende ung mand, som syntes godt om vores arbejde, og som lover at sige til, hvis han kender nogle som har brug for hjælp.

Denne gang var der rigtigt mange af de ældre, der var i snakke humør. Jeg elsker at høre disse ældre mennesker fortælle om deres liv, et liv som er så anderledes end vores. Jeg kan lytte til dem i timevis; men desværre har en uge jo ikke flere timer end den nu engang har og vi må nøjes med små bidder.

Nogle gange hører man historier som man tror er løgn, og som man næsten ikke kan lade være med at grine af.

Denne gang leverer Emil historien. Han mangler jo det ene ben. De af jer der har mødt ham, ved at han kun har en lille stump på - måske 15 – 20 cm; nå men om al ting er, så vil det offentlige nu have beviser på, at Emil virkelig mangler et ben. Derfor er han indkaldt til en røntgen undersøgelse af sit manglende ben. Det er helt ude i hampen, selv om jeg aldrig har set Emil i bar figur, er jeg ikke i tvivl om, at han mangler et ben. Hvis det offentlige ikke kan se det, skal de måske prøve en tur til Louis Nielsen, for de må i høj grad trænge til briller.

Der er ikke kommet særligt meget tøj fra Holland denne gang, men vi har stadig bunker af tøj på lager. Desværre har butikken det ikke så godt, det regner ned og en masse af tøjet er fyldt med skimmelsvamp. Ceese ringer mens vi er derved og fortæller, at han en masse nyt tøj til os, så meget at han er nødt til at køre 2 gange.

Vi træffer en vild beslutning, vi skal have tømt butikken. Vi holder åbent som vi plejer, men dagen inden vi skal hjem, holder vi udsalg, vi slæber alt tøjet ud i gården og får det langt op på nogle borde. Vi får sat snoren fra brønden fast i et vindue og så er der plads til det tøj som hænger på bøjler.

Vi åbner porten ind til gården og når folk kommer ind, får de udleveret en stor plast pose, som de så kan fylde, så bliver de sendt gennem butikken, hvor de betaler 5 Lei pr. pose.

Jeg tror vi får solgt ½ af tøjet på den måde. Da det er lukketid begynder vi at udlevere det resterende tøj gratis. Nu vrimler det ind med de fattigste i byen, og ALLE sammen får de sig noget nyt tøj.

Støtteforeningen

Hjælp de ældre i Rumænien

Det har været en enormt hård dag, men lønnen får vi, da 2 små sigøjner piger, som har fået en hel del tøj, kommer retur til butikken i deres ny erhvervede nederdele og viser os hvor flotte de er, og oven i købet også siger pænt tak. Lige der glemte jeg, hvor træt jeg var, 1000 tak piger.

Nu skal butikken have masser af frisk luft i vinter og alt det nye tøj fra Ceese, bliver sat et dejligt tørt sted til vi kommer næste gang.

Vores 2 alders præsidenter Ana og Leonora, har det ikke for godt. Hos Ana kan man tydeligt se at det går ned af bakke, hendes have har altid været så pæn, men nu er den fuld af ukrudt, hun er også meget rund forvirret. Det ene øjeblik ved hun ikke hvem vi er, det næste fortæller hun, at hun har været bange for, at vi ikke kom på besøg.

Værst ser det ud hos Leonora, første gang vi kommer ved hun ikke hvem vi er, men hun syntes det er hyggeligt at vi kommer og holder hende lidt i hånden. Hun ved ikke hvor gammel hun er, men da jeg spørger om hun er over 20 griner hun og siger at det er mange år siden hun var 20; men hun ved ikke hvor mange.

Da vi kommer tilbage nogle dage senere er det helt tosset. Jeg tror hun har haft en lille hjerneblødning.

Hun aner ikke hvem nogen af os er - ikke en gang Anna hendes datter. Vi er alle sammen bare nogle tanter. Hun taler hele tiden om sin mand og sin veninde Maria, som om de er i live, hvilket de ikke har været i mange år. Hun er i en verden, der var engang, og der skal vist mere end et mirakel til for at få hende tilbage til i dag.

Jeg hader at afslutte disse besøg, når man dybt inde i sig selv tænker, det her er ikke kun farvel for denne gang, det er et endegyldigt farvel.

Jeg bliver for en stund desværre nødt til at vende lidt tilbage til det negative. Da vi kom til Bagaciu havde vi en fin sort bil. Det har vi stadig væk; men nu har 2 af vores døre fået nogle knap så charmerende striber, som nok kommer til at koste en om lakering.

En eller anden har med vilje ridset vores bil. Det er desværre ikke det eneste tegn på hærværk, vi har set denne gang. Moise har fået ødelagt sit plankeværk, mindst 2 hunde er blevet forgiftet, en del af døren til butikken er blevet sparket/slået ind. Der var tegnet på muren til butikken. Dette er fænomener som vi ikke har stiftet bekendtskab med før; men Susi fortæller at det desværre er ved at være daglig kost.

Det er brand ærgerligt, at disse ting skal begynde at dukke op, i den ellers så fredelige lille by.

De der har været i Bagaciu som turister, har været til sigøjner aften - en rigtig hyggelig oplevelse; men når sådan en fest bliver afholdt en hverdags aften og varer til kl. 3 om natten så går charmen lidt af det hele, og jeg kan betro jer, at hele byen er med til fest, uanset om man bryder sig om det eller ikke.

Desværre også en begivenhed der finder sted oftere og oftere. Vi oplevede heldigvis kun en af disse fester; men det var en af de rigtigt sjove, som endte med at en sigøjner jagtede en anden med en økse - skal der være fest så lad der være fest.

Der var desværre også en anden fest i sigøjner enden. En fest som vi har prøvet før, vores "veninder" havde igen været på krigsstien og fortalt dem der gad at høre på det, at vi havde betalt Rusalim's gravsted. Dette er en lodret løgn, vi har aldrig købt et gravsted hverken til Rusalim eller nogen anden; men vores "veninder" er fantastisk dygtige til at starte en bølge af utilfredshed.

Støtteforeningen

Hjælp de ældre i Rumænien

Det fik vi at føle hos Crucita, der mente uden at sige det direkte, at vi nok kunne hjælpe hende med penge til hendes nye hus.

Vi bygger hverken huse eller gravsten, hvilket vi meget bestemt fortalte Crucita. Vi fortalte hende også, at vores "veninder" intet kender til hvem vi giver hvad. Hun fik også at vide, at vi ikke diskuterer hendes økonomi med andre - ligesom vi heller ikke diskuterer andres økonomi med hende.

Til sidst måtte jeg sige til hende, at hvis hun ikke var tilfreds, kunne hun bare aflevere pengene igen. Jeg kan sagtens finde en anden der ville blive glad for dem. Hun beholdt pengene.

Vores "veninder" flippede ud denne gang fordi, de ikke fik lov til at komme op i butikken før alle andre, og tage en masse gratis tøj. De er ikke dem der mangler mest, tværtimod men mer' vil jo som regel gerne have mer'. Uanset hvor meget ballade de damer laver, så kan de ikke tryne os. Vi kan sagtens stå imod, og hvis det er det der skal til, så holder vi os bare væk fra sigøjner enden - det har vi prøvet før og gør det bare igen.

Jeg havde en rigtig dejlig oplevelse dernede, en ung sigøjner kvinde som er mor til 4 børn, har de sidste mange gang vi har været derned været lidt irriterende.

Hun har tiggert lidt rigeligt; men denne gang fandt vi rytmen, og da jeg lærte hende lidt bedre at kende, endte jeg faktisk med at få stor respekt for hende. Hun prøver virkelig at finde arbejde, går fra hus til hus og tilbyder sin arbejdskraft i folks haver, hun plukker valnødder og så er hun rigtig dygtig til at lave armbånd. Jeg ved ikke hvad teknikken hedder; men, det er noget med en masse knuder. Hun lavede et armbånd til mig, super flot stykke arbejde.

For første gang så jeg hende sammen med hendes børn - det var faktisk hendes piger der kom retur i butikken og sagde tak. Hold da op for nogle velopdragne børn - de var som andre børn, men når mor sagde stop, så var det stop.

Det er super ærgerligt, at man skal så meget igennem før man finder hinanden. Jeg vil rigtigt gerne hjælpe hende, så næste gang skal hun have en masse garn, og så vil jeg prøve at sælge dem for hende i Danmark.

Alt i alt har det været en fantastisk dejlig tur, dejligt at se dem alle sammen, dejligt at få krammet dem alle sammen og holdt dem alle sammen i hånden.

Der er kun en fejl ved disse ture - de ender alt for hurtigt og der er frygteligt lang tid til vi skal derned igen.

Tak til Emese, Inger-Lise og Karsten for godt selskab og godt samarbejde.

Tak til Andreea for din indsats, tak til Susi og Titti for råd, vejledning og nogle fantastiske dejlige måltider.

TAK FOR EN RIGTIG GOD TUR

